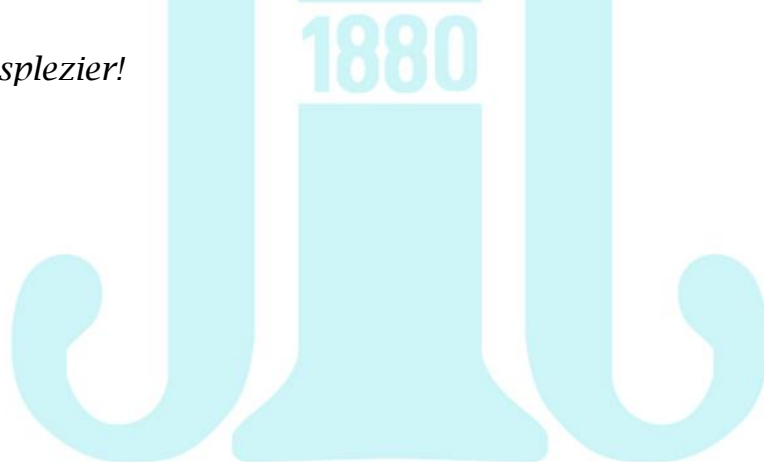

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ALS DE KAT VAN HUIS IS

Blijspel in vier bedrijven en een epiloog

door

1880

Eddie Verbeeck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2003

Nr.2771

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ALS DE KAT VAN HUIS IS* op te voeren moet de naam van auteur *EDDIE VERBEECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2003/0220/010
ISBN 978-90-385- 08115

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Eddie Verbeeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 4 heren)

ANDRE DUPONT : Midden veertiger, gekend archeoloog en professor die vijftien jaar geleden gehuwd is met een kunstenaarstype van een vrouw, maar die verhouding staat op barsten.

HELENE BELLECUISSE : Zijn echtgenote, vooraan in de veertig, mooi, slank en verzorgd, kunstenares, dus wel een beetje een bohemien type, zij het dan chique. Zij maakt “sculptureel werk” dat haar man bestempelt als oud ijzer.

PASCAL LENORMAND : Assistent van de professor. Zevenentwintig jaar. Vrijgezel, voorbeeld van de brave zoon van brave ouders, vertrouwensman van André Dupont.

MICHEL FUCHS : Vooraan in de twintig, onbestemd type van overjaarse heavy metal freak. Ruig van kledij, taal en voorkomen, rookt zelfgerolde knotsen of sprietjes tabak van de meest bizarre vormen, drinkt alles wat vloeibaar is.

EMILE SUCRE : Halverwege de twintig, student kunstgeschiedenis, man maar niet fanatiek, moederskindje van uitzicht, maar eigenlijk meer volwassen dan de twee vorige. Verzorgd maar studentikoos voorkomen.

ANNABELLE FUGAIN : Lief maar vrijgevochten meisje van ongeveer twintig, geniet zonder complexen van het leven. Ze is studente, maar doet geen examen mee. Hypermodern, maar degelijk gekleed.

MARINA FUGAIN : Nichtje van Anabelle, maar tegengesteld type. Ze is bedeesd, beleefd, welopgevoed en zit boordevol complexen, vooral minderwaardigheidscomplexen. Ze is mooi, maar durft dat niet te beseffen. Modelstudente.

ANNIE DELONGUE : Ongeveer dertig jaar, levenswijs maar speels type, secretaresse op het rectoraat van de universiteit. Gescheiden van haar veel oudere echtgenoot. Modern, maar deftig gekleed. Houdt wel van een avontuurtje.

FELICE DUBOIS : De onderbuurvrouw die de sleutel heeft. Ouder type minimum 50 jaar, vriendelijk en behulpzaam, maar al die moderne zeden zijn toch niet echt voor haar, al is ze zeker niet ouderwets.

DECOR

Het stuk speelt zich af in een ‘penthouse’ of dakappartement op de zesde verdieping van een gebouw in een niet nader genoemde universiteitsstad. Het appartement is bizar modern geschilderd. (bv. Al de muren in verschillende, niet samenpassende, kleuren of helemaal wit.) Aan de muren hangen ‘sculpturen’ die bestaan uit de meest krankzinnige metalen zaken die aan elkaar gelast en zwartgeschilderd zijn, en daarna zijn beplakt met stukjes spiegel. Op de voorgrond staat een mogelijk nog lelijker geval van gelijke samenstelling, maar met bewegende delen. (mobile) De zetels zijn eigenlijk een verzameling kussens die tot een bed kunnen omgevormd worden, en die niet samenpassen qua kleur of vorm. Een klein tafeltje en een grote ingemaakte kast

vervolledigen het geheel. Een dakvenster of deurvenster op de achtergrond biedt mogelijkheid tot sfeerschepping. Maak ze echter groot genoeg, zodat er iemand door kan.

WAT VOORAF GING

André Dupont en zijn vrouw komen al een tijd slecht overeen. Het is moeilijk voor een ietwat verstrooid archeoloog om samen te leven met een “beeldende kunstenares” van het bohémientype, en omgekeerd. Gelukkig hebben ze elk hun bezigheden, zoals nu bv.: Zij stelt tentoon in Parijs en is dus voor drie weken daarheen. Terwijl hij naar de opgravingen in Thumb City in Arizona is voor onbepaalde tijd, om er de beenderen van een of andere Iguanodon op te graven. Hij heeft dan ook de sleutel van zijn appartement aan Pascal Lenormand, zijn assistent, gegeven opdat die niet steeds van en naar huis zou moeten pendelen met trein of bus. Maar de ochtend na een “avondje uit”...

E E R S T E B E D R I J F

Zaterdagmorgen 11 uur.

(Als het stuk begint is het donker in het appartement. Alleen het gordijn voor het dakvenster laat enig licht door. Op elk van de zetels ligt iemand te slapen, geheel gekleed op hun schoenen na. Na enige tijd komt Michelel (Michel genoemd) kreunend recht en gaat het gordijn openen. Dan pas gaat het licht aan.)

PASCAL : *(kreunend)* Doe dat licht terug uit en laat een mens toch eens rustig slapen!
(draait zich om)

MICHEL : *(grijpt naar eigen keel)* Is hier niets te drinken? Mijn keel zit precies vol zand!

PASCAL : In de badkamer is er water genoeg om een olifant te verdrinken. En laat mij slapen! Mijn hoofd is juist een smidse!

MICHEL : *(vol afschuw)* Water? WATER?? Beieieieiei!!! Weet je wel hoeveel mensen er elk jaar doodgaan die water drinken?

PASCAL : Kijk dan eens in de keuken... in de ijskast staat bier, en in de wandkast staat er iets sterkers.

MICHEL : *(opgewekt)* En waar is de keuken?

PASCAL : *(komt kreunend recht)* Daar, de eerste deur rechts. Pfff!

MICHEL : Een pintje zeker? Om de alcohol weg te spoelen?

PASCAL : Ik ben zeker dat ik de eerste pint die ik drink terug uitkots.

MICHEL : Giet die eerste pint dan liever zo in de daggoot en begin met je tweede.

PASCAL : Wil je maken dat je wekomt! *(Springt recht om achter Michel aan te zitten, maar grijpt naar zijn hoofd en gaat weer zitten met een diepe zucht.)* Ik ben zo ziek dat ik niet meer kan sterven! Breng mij iets, gelijk wat.

(Michel af naar de keuken, blijft even weg en komt dan terug opgelopen zonder drank.)

MICHEL : Hé Pascal, kom eens zien. *(wijst naar de keuken)*

PASCAL : Wat is er? Heb je een spook gezien? 't Zou mij natuurlijk niet verwonderen als je plotseling roze olifanten zou zien na zo 'n drinkgelag als gisteravond. Zuipschuit.

MICHEL : Roze olifanten? Kom eens kijken, makker, zei Jef van de bakker.

(Michel gaat af naar de keuken, Pascal volgt moeizaam. Na enige ogenblikken komen ze weer op.)

PASCAL : Hoe komen die twee meisjes in die keuken terecht? *(half verwonderd, half verwijtend)* Dat zou ik wel eens willen weten...

MICHEL : Annabelle heb je toch zelf meegebracht vannacht, weet je dat dan echt niet meer?

PASCAL : Wie? Ik? Een meisje meegebracht naar het appartement van de prof?

MICHEL : Ja. Jij! Je was gisteren zo dronken dat je je eigen naam niet meer kende. En toen heb je gezegd tegen Annabelle en haar nichtje dat ze hier mochten komen slapen.

PASCAL : Daar weet ik niets meer van... hemel! Als de prof dat te weten komt!

MICHEL : Die weet daar niets van. Die is oude hondenbenen aan het opgraven aan de andere kant van de oceaan.

PASCAL : Dat zijn geen hondenbenen! Dat zijn de versteende restten van de iguanodon americanis trichlopterix.

MICHEL : Zeg dat nog eens? Maar dan zonder dat vloeken erbij? *(Hij begint ondertussen een sigaret te rollen en steekt ze op.)*

PASCAL : De iguanodon is een prehistorisch dier, familie van de Sauriërs, je weet wel... donosaurus, dinosaurus, tiranosaurus rex...

MICHEL : *(kan niet volgend)* Wie? Wat? Zeg, Pascal, als jij zoveel gedronken hebt kan je toch een ferm stukje zeveren hoor.

(Annabelle is stil opgekomen uit de keuken. Ze draagt een mannenhemd dat een beetje uit de mode is en dat ze kennelijk als slaapkleed heeft gebruikt. Ze

gaat heel vrijpostig op Pascal af en zoent hem uitbundig waarbij ze aan zijn hals gaat hangen, de benen gebogen, voeten van de grond.)

MICHEL : Dat is al wat anders dan die truttosauris saucissus, hé?

PASCAL : Hé... hé... wie ben jij?

ANNABELLE : Annabelle Fugain, studente biologie, twintig jaar en vrijgevochten vrijgezel.

MICHEL : Michel Fuch, ook student en heavy metal freak. *(Steekt zijn hand uit – zij kijkt de andere kant op.)*

PASCAL : Pascal Lenormand, assistent van professor Dupont, eerste en tweede kandidatuur archeologische biotopenstudie, aangenaam. *(Hij krijgt wel een hand.)*

ANNABELLE : Aangename kennismaking moet ik zeggen, alhoewel ik het gisteravond heel wat fijner vond. *(Ze gaat eerder uitdagend zitten, de benen opgetrokken, kin op de knieën.)* Ik bedoel maar, jij was veel romantischer...

PASCAL : Ik?... Wanneer?... eh... *(kijkt naar Michel)*

MICHEL : *(tegen Annabelle)* Hij herinnert zich niets meer... zegt hij. *(ongelovig)* Teveel alcohol en teveel liefde, denk ik...

ANNABELLE : Teveel liefde? Haha! Omdat hij de hele avond mijn handje vastgehouden heeft en mij een nachtzoentje op mijn wang gegeven heeft?

MICHEL : Voor een verzameling benen uit de prehistorie is dat al heel veel, zelfs te veel!

PASCAL : 't Is al goed zeker? *(dan tegen Annabelle)* Ik moet u mijn welgemeende verontschuldigen aanbieden, juffrouw. Door een samenloop van omstandigheden had ik gisteren meer gedronken dan ik kan verdragen...

MICHEL : Als hij twee pinten gedronken heeft, dan kan hij zijn naam niet meer schrijven.

ANNABELLE : U bent de drank niet gewoon, en daarom...

PASCAL : Inderdaad, ik ben blij dat u dat begrijpt. Ik had zeker niet de bedoeling misbruik te maken van de gelegenheid...

MICHEL : Niet overdrijven hé. Als Annabelle mij niet geholpen had om je naar huis te dragen lag je nu nog altijd in de goot voor de deur van de "Groene Kaketoe"!

PASCAL : Was het zo erg?

ANNABELLE : Je kan gerust stellen dat je in staat van ontbinding verkeerde.

MICHEL : In ariculo mortis. *(Zoals een priester, met zegen-gebaar)* Amen! R.I.P.

Recht in 't putje!

PASCAL : Ik schaam me dood!

ANNABELLE : Je moet je in elk geval niet schamen voor je stem! Die aria uit “Figaro”, de “Barbier van Sevilla” wil ik zeggen, klonk als een klok.

MICHEL : Ja... maar dat is de akoestiek in de hal die die indruk geeft...

PASCAL : Toch niet hier beneden in de...

ANNABELLE : Hier beneden, en die ouwe kerel van het gelijkvloers kon het niet appreciëren.

MICHEL : Hij vroeg of wij de sirene niet konden stilleggen.

PASCAL : Maar die ouwe van 't gelijkvloers dat is de secretaris generaal van...

ANNABELLE : Ja, dat heeft hij gezegd. En toen ging de deur open van dat appartement op 't eerste verdiep en dan kwam die vogelverschrikker buiten.
Haha. *(lacht hartelijk)*

MICHEL : Met vijf kilo ijzerwerk op haar hoofd om haar grijze staarten te krullen.
(lacht mee)

ANNABELLE : *(Met schelle stem, bootst haar na)* Weten jullie dan niet hoe laat het is? Hé? Weten jullie dan niet hoe laat het is?

MICHEL : En jij met je zatte kop: *(bootst hem na)* juist... hips... één uur, madamme Deschamps, juist... hips... één uur...

ANNABELLE : Ja, en op dat ogenblik sloeg de kerkklok vijf slagen! *(Ze gieren bij de herinnering)*

MICHEL : En jij zei tegen de klok: je moet dat... hips... geen drie keren zeggen, ik heb het van de eerste keer gehoord!

PASCAL : Toch niet tegen madame Deschamps? Oooh! *(Valt verwezen op de andere zetel, hoofd in de handen.)* Wat moet ik doen, wat moet ik doen?

(Annabelle staat op, gaat bij hem op de zetel zitten, legt troostend haar arm om zijn hals.)

ANNABELLE : Trek het je niet aan, die kent jou toch niet.

PASCAL : Nee, maar ze kent de prof!

MARINA : *(Komt op uit keuken, gekleed in T-shirt en sportbroekje. Ze blijft – ietwat verlegen – achteraan staan.)* Zijn jullie al wakker?

MICHEL : *(veert recht)* Natuurlijk, lief ding, maar ze hebben jou laten uitslapen.

PASCAL : Hé... hé... wie ben jij? *(idem als tegen Annabelle)*

MARINA : *(kleintjes)* Marina Fugain, het nichtje van Annabelle... Ik moet u nog bedanken omdat we de nacht hier mochten doorbrengen, meneer... eh???

PASCAL : Pascal Lenormand, assistent van professor Dupont, eerste en tweede “kan” archeologische biotopenstudie, aangenaam. *(geeft hand terwijl hij opstaat, kennelijk tegen de zin van Annabelle.)*

MARINA : Zeer vereerd, meneer. Ik studeer Germaanse, mijn tweede kan voleind.

PASCAL : En geslaagd?

ANNABELLE : Primus! Grootste onderscheiding, zoals altijd. Zij is het meer verstandige deel van de familie.

MARINA : Je moet dat niet zo zeggen, jij bent net zo verstandig als ik, maar je weigert gewoon te werken.

ANNABELLE : Werken? Hoe kan ik nu werken? Ik heb geen tijd voor zulke domme manieren van tijdverdrijf.

MICHEL : Werken moet je overlaten aan de paarden, die hebben daar poten voor!

MARINA : Een beetje studeren kan je toch geen werken noemen?

ANNABELLE : Zwijg, spreek dat woord nooit meer uit in mijn omgeving, ik ben daar allergisch aan. *(Begint zich onbeschaamd te krabben.)* Zie je wel, ik heb overal jeuk! Krab jij eens op mijn rug, Pascal? *(Hij doet het – zij geeft aanwijzingen)* 'n Beetje hoger, iets meer naar rechts, jaaa... *(zucht van welbehagen)*

MARINA : Ben je niet beschaamd, en assistent te vragen om je rug te krabben.

MICHEL : Je had het aan mij moeten vragen... ik ken iets van krabben.

ANNABELLE : Ik vraag het liever aan een schone jongen.

MICHEL : En ik krab liever bij een mooi meisje. *(Hij gaat bij Marina staan en legt zijn arm om haar heen. Zij kijkt beschaamd naar de grond.)*

ANNABELLE : Laat haar toch met rust, zie je niet dat ze beschaamd is.

PASCAL : Er moet hier maar één persoon beschaamd zijn... dat ben ik.

ANNABELLE : Beschaamd, omdat je eens een avondje van het leven genoten hebt zoals het hoort? Je moet dat al eens meer doen.

PASCAL : Nee, Annabelle, beschaamd omdat ik het vertrouwen heb beschaamd van de prof die mij voldoende vertrouwde om mij de sleutels van zijn appartement te geven. Om hier te kunnen slapen en niet heen en weer te moeten pendelen naar ons dorp, zo 'n honderd kilometer per dag.

MICHEL : Nu moet je eens goed luisteren: ten eerste, de prof weet niet dat wij hier geweest zijn, want die blijft nog weken, of zelfs maanden weg... heb jij gisteren zelf verteld. Ten tweede, zijn vrouw komt ook maar over twee weken naar huis, want die stelt haar kunstwerken tentoon in Parijs... heb jij gisteren zelf verteld. En ten derde: wij hebben je gisteren met verkrachte eenden... ik bedoel met vereende krachten hierheen gesleept, nu mag je ons ook wel eens dankbaar zijn.

PASCAL : Al goed, al goed! Haal jezelf iets om te drinken en zwijg! (*Handen aan hoofd.*)

MICHEL : (*Gaat naar keuken, keert zich om in de deur en vraagt:*) Nog iemand een opkikkertje?

ANNABELLE : Dat zou smaken. Breng ons allemaal iets mee.

(*Michel gaat af.*)

MARINA : Ik ga een beetje kleren aantrekken... je zal me wel heel gemeen vinden...

PASCAL : Ik vind je helemaal niet gemeen, en je bent knap zoals je daar staat!

MARINA : (*stil*) Dank je voor het complimentje... (*gaat naar de keuken waaruit Michel komt met vier flesjes bier en een flessenopener.*)

MICHEL : Hé, je moet niet gaan lopen, hier is de drank.

MARINA : Ik trek eerst iets deftigers aan... trouwens, ik drink ook niet. Misschien kan ik straks voor wat eten zorgen?

MICHEL : Prima idee. Ik help je wel. (*Hij ontkurkt de flesjes en deelt ze rond.*)

(*Marina gaat af naar de keuken.*)

PASCAL : Wat is dat allemaal met dat eten?

ANNABELLE : Je kan je gasten toch niet de baan opsturen zonder eten? Bovendien zal een stevige maaltijd je ook goed doen... Je ziet er maar pips uit weet je.

PASCAL : Ik kan geen eten meer zien.

MICHEL : *(Heeft al stevig aan zijn flesje gedronken.)* Ik kan anders wel iets gebruiken. Wie een huis wil bouwen moet een stevige funderling leggen... en dat geldt ook als je wil drinken.

PASCAL : Zwijg toch over dat drinken. Jullie moeten hier weg. Als de buren aan de prof gaan vertellen wat er deze nacht gebeurde...

ANNABELLE : De buren vertellen dat toch, of we hier nu deze middag iets eten of niet... Zeg, waarom kijk jij zo naar mij, heb ik iets aan van jou?

PASCAL : Nee, niet van mij, maar... dat hemd is van de prof.

ANNABELLE : Ja zeg, ik kon toch moeilijk poedelnaakt gaan slapen, dus zocht ik maar even in de kast...

PASCAL : Ooooh! *(handen aan het hoofd)*

ANNABELLE : Kom nou, als je het echt zo erg vindt trek ik het wel even uit. *(Ze begint de knoopjes te openen, maar Pascal springt op om haar tegen te houden.)*

PASCAL : Neenee, dat bedoelde ik niet... niet hier tenminste, waar wij bij zijn...

MICHEL : Mij hindert het anders niet hoor. *(Gebaar erbij. Zijn fles is intussen leeg en ongemerkt verwisselt hij ze met die van Pascal die nog bijna vol is.)*

ANNABELLE : Wees maar niet bang, ik zal je hemd wel wassen hoor.

MICHEL : *(fles in hand)* Ik ga eens zien of ik Marina niet kan helpen... met het eten bedoel ik... *(dubbelzinnig)*

ANNABELLE : Zeg, Pascal, ben je nu echt boos?

PASCAL : Nee, althans niet op jou... eerder op mezelf.

ANNABELLE : Je hebt jezelf niets te verwijten. *(Ze merkt plots de "sculptuur" op de voorgrond.)* Hé! Wat is dat?

PASCAL : "De ondergang van Icaros."

ANNABELLE : Wat???

PASCAL : Wat ik net zei, het is een sculptuur van H el ene Bellecuisse, de echtgenote van de prof... al moet ik zeggen dat het niet zo best botert in dat huwelijk...

ANNABELLE : Daar kan ik inkomen... iemand die zoiets maakt hoort niet in een huwelijk maar in een inrichting! Zeg, Pascal, die schoenen, horen die er ook bij?

PASCAL : Welke schoenen? (*Hij ziet ze staan, twee paar, dames- en herenschoenen.*) Die? Nee... (*neemt ze op*) en die zijn niet van de prof, want die heeft normale voeten, en dit zijn oceaanstomers.

ANNABELLE : Ha ja, die zullen van Annie zijn... Die is gisteren in de slaapkamer gaan slapen... Weet je 't niet meer?

PASCAL : Wie is Annie, en waarom is ze in de slaapkamer gaan slapen en ik hier en jullie in de keuken?

ANNABELLE : Komaan h e, 't was toch jouw voorstel om strootje te trekken, en wie 't langste had kreeg de slaapkamer.

ANNIE : (*Komt uit de slaapkamer, blijkbaar al gewassen en gekamd en met een badjas die kennelijk van een heer is.*) Dat was echt heel lief van je om ons de slaapkamer te laten.

PASCAL : "Ons"? Zijn hier dan nog mensen die ik nog niet gezien heb? (*Grijpt naar zijn hoofd.*)

ANNIE : Emile zal je nog niet gezien hebben deze morgen... hij is nog in de badkamer. Ha, mijn schoenen. (*Ze loopt naar voor en trekt haar schoenen aan.*)

PASCAL : En wie is in godsnaam Emile?

ANNIE : Dat is de student waarmee je gisteren de hele avond hebt zitten discussiëren over het feit of Napoleon al dan niet een homofile verhouding had met generaal Blücher, voor zijn verbanning naar Elba.

PASCAL : Maar wat weet ik in hemelsnaam af van Napoleon? Ik ben archeoloog en paleontoloog!

EMILE : (*Is opgekomen en heeft de laatste zin gehoord. Hij is tot in de puntjes verzorgd, maar loopt op zijn kousen. Hij is qua manieren duidelijk 'anders'. Hij spreekt op de letter.*) Ha Pascal, ik was gisteren lichtjes aangeschoten... ik hoop maar dat u me dat niet kwalijk zult nemen? (*Hij loopt op Pascal af, maar ziet plotseling het sculptuur vooraan*) Waaaw!! Dolletjes, dat heb ik niet

gedroomd. Dat is echt een pièce formidable, een echte Belle-cuisse! Asjemelollie! *(Hij valt op de knieën voor het “stuk”, blaast om het te doen bewegen en speelt “bewondering” met verwijfde gebaartjes.)*

ANNABELLE : Je gaat toch niet beweren dat je dat stuk oud roest mooi vindt?

EMILE : Juffrouw, dit is een typisch voorbeeld van vroeg post-industrieel beeldhouwwerk dat meesterlijk de decadentie van onze tijd weergeeft en de onmacht van onze politici, aan de hand van de val van Icaros, zoon van Daedelos, die te dicht bij de zon wou vliegen en zo zijn vleugels liet smelten.

ANNIE : Hoe weet jij dat allemaal?

EMILE : Daarvoor studeer je nu kunstgeschiedenis! *(trots)*

ANNABELLE : Of je leest wat er op het kaartje staat onderaan dat stuk samengeperst ijzerafval.

PASCAL : Ik kan het niet meer aan. Ik ga een eindje wandelen en alsjeblief, maak dat jullie buiten zijn voor ik terug kom. *(af)*

(Terwijl de anderen naar elkaar kijken en Emile op kousenvoeten met het kunstwerk zit te spelen komen Marina en Michel uit de keuken met een boodschappentas.)

MARINA : Ik haal wel wat om eten te maken, over een uurtje ben ik terug.

MICHEL : Ik breng je wel met de motor. *(Hij haalt zijn helm ergens uit een hoek en gaat samen met Marina af.)*

EMILE : *(springt recht)* Lieve hemeltje! Ik moet naar het zaterdagseminarie van professor Gendebien. Och, was ik bijna te laat. *(hij trekt zijn schoenen een en trippelt af.)*

ANNABELLE : En wij zullen hier maar een beetje opruimen zeker?

ANNIE : Kuis jij hier, ik neem de slaapkamer wel, doen we daarna samen de keuken.

ANNABELLE : Zoals je wilt.

FELICE : *(Komt op, maar praat eigenlijk al van voor ze op toneel is. Ze is gewoon gekleed, vriendelijk en nieuwsgierig.)* Meneer Pascal, wil ik even helpen met opruimen, want ik geloof dat je heel wat volk over de vloer hebt gehad! *(Ze ziet plots Annie en Annabelle, slaat haar hand voor de mond.)* Oh, pardon,

juffrouwen, ik had u niet gezien... bent u op bezoek bij meneer Pascal of bent u hier voor de professor?

ANNABELLE : Wij zijn even op bezoek gekomen bij meneer Pascal...

ANNIE : Ja, ziet u, het is gisteren nogal laat geworden en daarom zijn wij hier blijven overnachten...

FELICE : Ja, dat begrijp ik... maar waar is meneer Pascal?

ANNIE : Die is even uit wandelen... Een frisse neus halen...

ANNABELLE : Zijn kater even luchten, zeg maar...

FELICE : *(bemerkt nu pas de "kledij" van Annabelle)* Maar u bent... u bent... niet gekleed...

ANNIE : Hebt u nog nooit een nachthemd gezien?

FELICE : Dat is het juist, dit is het hemd van de professor. Als meneer dat zou zien.

ANNABELLE : Als u dat plezier doet zal ik het graag uittrekken. *(Ze opent enkele knopen met de rug naar het publiek, als Felice naar haar toespringt en in paniek zegt:)*

FELICE : Maar juffrouw, u draagt daar niets onder! Trek dat snel weer aan! U zou uzelf beter moeten kleden...

ANNIE : 't Is toch maar om een beetje op te ruimen hoor, maak u maar niet ongerust. Maar zeg eens, wie bent u eigenlijk, en wat komt u hier doen?

FELICE : Ik ben de onderbuur van de professor, ik heb de sleutel van zijn appartement en zo kan ik eens komen zien als ik denk dat er iets misloopt.

ANNIE : En wat dacht u dat er misliep?

FELICE : Deze morgen, heel vroeg was hier heel wat beroering. Er was een dronken operazanger in de hal geraakt me een heel stel rare vogels erbij, en ik weet niet wie ze heeft buitengekregen.

ANNABELLE : Daar heb ik niets van gehoord.

FELICE : Was u hier dan vannacht? *(nieuwsgierig)*

ANNABELLE : Waar dacht u dat ik was? Op straat?

FELICE : Hebt u allebei bij de jonge professor geslapen?

ANNIE : Nee, ik sliep in de slaapkamer in bed, met Emile op het karpet ervoor... oh, wees maar niet bang, Emile houdt niet van meisjes!

ANNABELLE : Ja, en ik sliep met Marina in de keuken, op het luchtbed van Pascal.

FELICE : *(totaal overbluft)* En waar sliep meneer Pascal zelf?

ANNABELLE : Hier in de living, samen met Mich, de hardrocker.

FELICE : Hardrocker, ja, ik had het al geroken toen ik binnenkwam. Er is hier zeer hard gerookt.

ANNABELLE & ANNIE : *(schieten in een lachbui)* Ja, allemaal zelfgerolde fleur de matras!

FELICE : Jullie moeten daar niet mee lachen! Ik wil die hardrocker zijn longen wel eens zien nu, en ze vergelijken met die van toen hij vijftwintig was.

ANNIE : Dat zal moeilijk gaan...

FELICE : Waarom?

ANNIE : Hij is nog maar eenentwintig. *(weer lachbui)*

FELICE : *(geërgerd)* Jaja, lach maar... wacht maar tot jullie zo oud zullen zijn als ik, dan zijn jullie al tien jaar dood! *(ze gaat kwaad af)*

ANNABELLE : *(lachend om Felice)* Begin jij aan de slaapkamer? Dan neem ik de keuken, doen we dit hier laatst.

ANNIE : *(militaire groet)* Jawel generaal! *(beiden lachend af)*

(Het toneel blijft enkele ogenblikken leeg, dan horen we achter de schermen iemand grollen en zuchten, en pas dan komt André Dupont op, belachelijk gekleed. (bv bermuda-short, tropenhemd en overjas, grote laarzen en twee valiezen) Hij valt op de eerste zetel en zegt:)

ANDRE : De beroemde professor keert moe maar tevreden terug naar het echtelijk dak. *(Hij kijkt even rond)* ... gelukkig zonder de echtgenote. *(Hij hoort gestommel in de keuken.)* Zeg dat het niet waar is! Ze is daar ook. Die ruikt het als ik naar huis kom. Dag zalige rust... 't was maar een droom.

ANNABELLE : *(Op uit de keuken, steeds in hemd en blootvoets, met bezem over de schouder als een geweer.)* Opdracht uitgevoerd kolonel! *(militaire groet)*

ANDRE : Ik ben hier toch op het zesde?... Ja, dat kan niet anders, wie hangt er anders een volledig autokerkhof aan zijn muur? Maar... wie bent u dan in 's hemelsnaam?

ANNABELLE : Annabelle Fugain, om u te dienen... en mag ik vragen wat een mislukt boyscout ertoe aanzet hier te komen kamperen? Sla uw tenten ergens anders op man, we zijn hier al met zes gelogeerd.

ANDRE : Met zes? Gelogeerd? Zeg juffertje, weet u eigenlijk wel wie ik ben?

ANNABELLE : Prins karnaval van de bejaardenbond? De achterneef van de burgemeester? Juul Kabas?

ANDRE : Nee, ik ben professor André Dupont, gewoon hoogleraar en wereldberoemd voor het opgraven van de *iguanodon americanis trichlopterix*!

ANNABELLE : *(totaal verrast)* U... bent... eh...

ANDRE : Ja, ik ben! En als ik die onderontwikkelde driedubbel overgehaalde steenezel van een assistent tegenkom die mijn appartement misbruikt om halfblote dames te ontvangen zal ik hem eens...

ANNABELLE : Als u Pascal bedoelt... die kan daar eigenlijk niets aan doen... 't is eigenlijk allemaal de schuld van Emile...

ANDRE : En wie is Emile?

ANNABELLE : 't Is geen homo, want hij heeft vannacht bij Annie geslapen in de slaapkamer.

ANNIE : *(hoorde dat laatste)* Ja, maar ik in bed, en hij op de mat... dat bewijst dus ook niet veel hé.

ANDRE : Jij sliep op het bed en hij sliep op de mat? En waar sliep jij dan... als ik vragen mag?

ANNABELLE : In de keuken op de luchtmatras van Pascal, samen met Marina, maar die is nu al weg met Mich.

ANDRE : En Pascal, zoals jij blijkbaar mijn assistent mag noemen, was dus naar huis?

ANNIE : Nee, die sliep met Mich hier in de zetel...

ANDRE : Dan is mijn assistent een homo?

ANNABELLE : Nee, maar we hadden strootje getrokken en hij had verloren en... en zo...

ANDRE : Zeg dat het niet waar is! Mijn appartement is een bordeel! Niet te verwonderen dat madame Deschamps zo raar naar mij keek en naar haar voorhoofd wees toen ze mij zag voorbijgaan.

ANNABELLE : Dat kwam misschien door uw kledij?

ANDRE : Heb je iets aan te merken op mijn kledij, hé? Je zou beter eens in de spiegel kijken, je staat daar alleen maar met mijn hemd aan. (*Plots ziet hij in wat hij zei.*) MIJN HEMD!!!

ANNABELLE : 't Is al goed, 't is al goed... niet panikeren, hier is je hemd terug zie!

(Terwijl ze spreekt knoopt ze het hemd los, ze staat met de rug naar de zaal, en trekt het hemd uit. Op dat ogenblik, iets vroeger of iets later naar gelang het publiek in de zaal, gaat het licht uit, black-out, en verschijnt op een bord of een zijmuur sterk verlicht (bv. dia) de tijdsaanduiding voor het tweede bedrijf, en speelt de muziek.)

